

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Β. ΟΥΓΚΩ ΚΑΙ Η ΑΝΤΕΛΛΑ ΦΟΥΣΕ

Μία εὐχὴ τοῦ πατρὸς Οὐγκώ ποι ἐπιληροῦται μετὰ ἔτη. Οἱ Οὐγκώ καὶ οἱ Φουσέ. Ὁ ἔρως τοῦ Βίκτωρος καὶ τῆς Ἀντέλης Ὁ χωρισμός των. Ὁ Οὐγκώ ἐπιμένει. Ἡ φτώχειες του. Ὁ γάμος των. Ἡ εὑδαίκιμονία των, κτλ. κτλ.

Ο γάμος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῷ μὲ τὴν Ἀντέλλα Φουσε εἶνε ἐνορμάντο ἀγάπης ὑπέροχο !

Στά 1871 δι πατέρας ου Ούγκω, Ιωάης-Λεοπόλδος Ούγκω ήταν εισηγητής στο πολεμικό συμβούλιο της Νάντης. Έκει έγνωσε κάποιουν συμβολαγόραφο συνομιλητό του, τόν Πέτρο Φουσέ. «Έγενεν φίλοι και παντρεύτηκαν σχεδόν την ίδια έποχη». Πρότα ένυμφευθή ο Ούγκω και κατόπιν δι Φουσέ, στού διοπού τον γάμο δι Ούγκω παρίστατο ως μάρτυς.

Κατά τα ἐπιδότια, ὅταν ἔπιναν εἰς ὑγείαν τῶν νεονύμφων, ὁ τυγματάρχης Οὐγκώ σήκωσε τὸ ποτήριο του λέγοντας αὐτά τὰ λόγια :—

**Ἔτην ἔνα ἀπλὸ ἀστεῖο τοῦ συμποσίου τῶν γάμων αὐτὸ βέβαια.
Ἐν τούτος τὸ ἀστεῖο αὐτό, ή εὐχὴ αὐτή, ἐμεὲλλε νὰ πραγματοποιη-
θῇ μετά ἔτη.**

Χρόνια και χρόνια πέρασαν εν τῷ μεταξύ. Ο ταγματάρχης Λεοπόλδος Ογκώ βούλοκαν στὸν πόλεμο. «Η γυναίκα του ὅμως ἐμένεψε στὸ Παρίσι μὲ τὰ τηνὶς τὰ παιδιά, τὸν Ἀβέλ, τὸν Εὐγένιο, καὶ τὸν Βίτσαρπ τὸν δέσποτο της». Η λωγὴ ἔχει παραπέμψει συμπλήρωμα και στὸ Παρίσι ή κ. Ογκώ ἔνανθαρε τοὺς φίλους της ἀπὸ τὴν

*** Ο Β. Οὐγκώ** (Τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τοῦ) ταῦτα μας ὑπῆρχε κ' ἔναντι κοριτσάκι με κοριτσάκι μέντοι εὐφραστικά μάτια, τὰ δόρατά του μεταξίνα μαλλιά, τὸ μελαχούνον τὸ δέρμα καὶ τὰ καταπόκτηνα χεῖλα του. Η μητέρες μας, οἵμως σεργονάνουσαί από κάτω ἀπό τὰ δένδρα ζέρι με ζέρι. Καρπά φορά μαλώναμε γιατί ἔγιν γύνευσαν το μεγάλεσσον μῆρο. Συγχρήθηκαν και γεννήθηκαν τα κοριτσάκια αὐτό. Τούτη ἀρχέσται τὰ λάμπαδα και ἔγιν καὶ πάντα :

— Καλὰ σοῦ ἔχανα !

Πόσο γλυκές κι' ενδύραστες ή άναμνήσεις αύτές!...»
Στο 1813 ή κ. Ούγκου εργάτειευς της Φεγγανίτες κι' έγκατα-
στάθηκε στην Κέρκυρα Σέρρες-μεντί απέναντι από ένα παλιό σητή της
εποχής των Λουδοβίκων ΧV, στο όπουν κατοικούσαν οι Φουσά-
Τώρα πάλι ήσαν γειτόνων, τα πατιά μεγάλωναν μαζί. Μερικά κρό-
να επέρρεασαν επον. «Η Γαλλία είλε νικηθή...» «Η ναυτολόντευσ-
δόξα κατέρρευ του στίχους. Την επόχη αυτήν αρχίφων ο Ούγκου εγραψε τον
πρώτους του στίχους. Είλε άρχισει συγχρόνως νά σχεδιάζει τραγού-
δεις και νά στιχουργεί επεταμένες ώδες γιά τους Βουθρώνας,
ώδες πουν ένθυμοιάζαν τή μητέρα του. Συχνά έπηγανε μαζί της
νά επισκεφθούν τους Φουσά. Μέσα ο αύτος το παλαιόστι πάτερ της
Φουσά, που στοις τοιχούς του έκρεμαντο ξύρι κι άλλα δύλα, που στην
αυτή γεννήθηκε η άγαγκη, η πρώτη άγαγκη του ποιητού πρό-
την νεαρών Φουσά, την 'Αντέλαν. Μαζί της περνούσε ο Δ. Ούγκων
ώσεις σιωπής, γαλήνες, γεμάτες γλύκα. Το πάτερ τών Φουσά θανά-
τησεδόν σπήτι τους. «Η κ. Ούγκου εδίρισκετο πάντα έκει και έκαθιτο
στην συνειδητή πολυδύνωνα της σοντόν, στο μεγάλο τάξι.
Τραβούσαν από το σακουλάκια της τό κένθητα της και άρχισε νά
κεντά. Μιλούσαν με την κ. Φουσά πολύ λίγο. «Ο κ. Φουσά διάβαζε,
κι Κα Φουσά δεν έλεγε ωδές μια λέξι σχεδόν. Κάλεσε ή μιητέρα
τον παιγνιδιάκοπες τη δουλειά της για νά ωριτούσε;

— Κε Φουσέ, πέρνετε μά πρέξα ταμπέκο ;
Και ήσαν αυτά τά μόνα ίνως λόγια τῶν βραδύων σὰν περνούμαζεν...

Τά παιδιά, ή «Αντέλα και διά βίκτωφ σοιτούλι» ως έχεινον πετρούσαν τα παιγνίδισματα της φωτιάς, καθισμένοι κοντά τζάκι ο δύναται πλαί στόν αλλον. «Ο βίκτωφ ήταν εύπτυχησμένος ήταν, γράψει, εντελώς εύημέρια η βουβαλάμα τους...». «Ημωρια χαριστήμενος νά βλέπω τον κ. Φουσέ με τη μάτη κολλημένη έπειτα στο βιβλίο του, και τις γυναίκες στο κέντημα τους, γιατί το πούνα κά παπιτσιώρη ελένθεσε τη Δεσποτινόδη «Αντέλα!»

Μιά μέρα, στις 26 του 'Απριλίου τού 1819, τολμηρά νά μείνει στον άλλον, οι δύο έφωτευμένοι. «Ησαν τόσον γνωριστοί και τόσο παιδιά άσκομα! Εγείνονται 17 χρονών και ήταν ηγέρα αυτή το Ονύχιον ήταν πολλά λυτρημένος.

— Τί έχεις; τὸν ωκτώ ή Ἀντέλλα παινοντας του τὸ γέροντα κανένα μιστικό ποτὲ σε βραβεύει.

— Ναι έχω ένα πολύ μεγάλο μυστικό... Σ' αγαπώ!...
— Κ' έγώ σ' αγαπώ! Απάντησε η Αντέλλα.

Απὸ τῇ στιγμῇ ἀυτῇ ἡ καρδιές τους ἐνώθηκαν γιὰ πάντα.
Καὶ ἄρχισαν τὰ καυτά σαυτεῖοῦ μέ-

“Η Ἀντέλλα Φουσά” (*Η αγάπημένη τοῦ πυρετῶδες νύκτες πάθους καὶ ὁ πόρος, μπορεῖ να γράψῃ σκετώμενος την ἀγάπημένη του.* “Οχι εἰς ἀλλήλογαφαί μαλλὸν ψυχῆς, ἐνὸς ἀνθρώπου ποθῶσαι, λογίσεις καὶ παραποτῶν ποὺ ἀτενίζει καθαρὸ τὸ μέλλον. Τοῦ μέλλον αὐτῷ λειτουργεῖ τὸν Οὐγκώ. Ξέρει πώς είνει φωτωχός, ἀλλὰ ἔχει ἐν τακτῇ ἐμπιστοσύνῃ στὸν ἑαυτό του. Οἱ πατέρας του, ὁ στρατός Οὐγκώ ήδη είνει μαραχόν, καὶ δὲν νοιάζεται καὶ τόσο τόσο για την ζωή του.

Ἐχει ὅμως πίστη καὶ ἐλπίζει στὸ μέλλον, καὶ ἀπὸ τὸ γράμμα του πρὸς τὴν Ἀντέλα οὐτογράφει θαρραλέα : «Ο ἀστού ».

Οι γονεῖς των τέλος δὲν ἀργούσιν νὰ τὰ μάθουν σᾶς καὶ ἐβίσσους τῶν ἑψωτεμένους πολὺ μικρώς ἀκόμη τοὺς χωριστούς Βίκτορα. Οὐγάκι ἀπειλεῖ τη πάσι θὰ σκοτωθῆ. Ἀλλὰ οι μετάνδρες δὲν σκοτώνονται ἀπὸ ἀγάπην. 'Ο Γκάιτε παρηγορεῖται λογεῖται στὸ χέρι του Βέρθεδου εἴναι πιστόλι, και στὸ διάδο το πέννα. 'Ο Βίκτορα Οὐγάκη παρηγορεῖται ἐπίσης γράφων. Δὲν ουσίας να γράψῃ καὶ στὴν Α'ντελά, μὲ τὴν ὅποιαν συναντᾶται η πινγίνη.

Ουχνα. "Οταν η Ἀντέλα Φουσέ πηγαίνει μόνη της στὸ μάθημα ἰχνογραφίας, συναντοῦσε πάντα κατὰ τύχην (;) στὸ δρόμο τὸ

κτωρα ! Ο θάνατος τῆς μητέρας τοῦ Οὐγκώ ἐμπελλε νὰ ἐνώσῃ τοῦ ἑφατεψημένους. Τὸ ίδιο βράδυ τῆς ταφῆς, δὲ Βίτωρ μὲ τά κατακοκκινά νιώθοντας ἀπελπιστικά μόνον τὸν ἔαυτο τοῦ πη

στην δόδον Σέρες—μιντί. "Ηθελε νά ίδη την 'Αντέλλα και νά κλάψη μαζί της. Τό παλήρη δύμας σπήλη τών Φουσέ είνε φωταγγήμενο. "Εδιναν χρόφη γιά τη γιορτή τού χ. Φουσέ, και από μακριά άνάμεσα στό τα φωτα στο θλιμένος ποιητής είδε την 'Αντέλλα μέσα σε μά κάταπορη ρόμπα να χρενεύτηρι για την Αντέλλα την έπιπλην θαυμαστάς. Άντο πού είδε την νυχτα αυτή τού δάφνης αιωνιά λύτη στην ποιητική του καρδιά.

— «Εσύ έχόρευες, γράφε κάπου, κι' έγω έκλαιγα!»

Κατόπιν αντού διόγκω ή σύγχρονης, οπελπισμένος για μερικές μέρες και θεραπεύεται ξαναγύρισε και άμαστη, ότι η 'Αντέλλα είχε φύγει επίσης γιά το Ντρέ με το πατέρα της. Χωρίς νά χάστη καιρό ξεκινά μόνος του με τα πόδια γιά το Ντρέ! Σ' αυτό δρόμο, φτώνας, βλέπει τόν χ. Φουσέ και μη τολμώντας νά τού μιλήσει τον γράφει:

«Κύριε, είχα την υπάρχεσί μου νά σάς ίδω σήμερα και φωτισά τον άντρο μου άντονευμούνον...»

Κατωπίν τελεώνει θαρραλέα την έπιπλην του, η ζητώντας άπ' τόν πατέρα την χείρα της 'Αντέλλας. Ο χ. Φουσέ συνεκνιθή και θεραπεύεται. 'Επετέρευ δέ στους δύο νέους νά βλέπωνται συχνά. Αντό δύμας δεν τους χειρίστηκε και τόσο: 'Ανυπομονούν γιά τό γάμο. 'Έν τοδιώς ο Βίκτορ Ούγκω είνε πολύ φτωχός γιά νά παντρεψη. 'Όλη του η περιουσία συνίσταται σε 700 φράγκα και μ' αντά πρέπει νά περάση ένα χρόνο. Κατοικει στην ίδια πόλη από την πρώτη μέρα την πατέρα της πουκάμισα. Ήδη άργα άφηνεν τά νεανιά τον χρόνο γράφει: «Μέ μια μπριζόλα περνούσα τότε τρεις μέρες. Την πρώτη μέρα έτρωγα τό παπύ, τη δεύτερη μέρα τό κρέας και την τρίτη ροκάνιξα τό κόκκαλο!»

Μ' όλα αντού διόγκω και η 'Αντέλλα είνε εύντυχημενοι στό Σεντιγού και γρύζονται στις δύχες του Μπλέρη κάνοντας δνειάρια γιά τό μέλλον. Τα ποιμαντά τουν γεμάτα απ' αντές τις γλυκές δόρες.

— Γιατί άναστενάζεις; την ωραία τρυφερόρα.

— Γιατί μελαγχολείς; τόν ωραία κι' αντή με γλυκά.

Είναι ήδη γεμάτης πλείσμας. 'Ο Βασιλεύς δεν υποστεθή νά δώση στόν ποιητή μια έτσισα σύνταξης άπο 1200 φράγκα. Τέλος αυτή η πολυνόθητος σύνταξη έρχεται. 'Οχι δημως από 1200 φράγκα, αλλά άπο 1000.

Τι πειράζει δύμως;

«Αντή η έλαττωσης δέν μέ τρομάζει, 'Αντέλλα μου, γράφει στή μηνητή του δ. Ούγκω. Θύ προσπαθήσω νά κερδίσω τά υπόλοιπα με την έργασίαν μους.

Την ίδια έποχη έβδιδονται και ή «Ω δε ές» και φέρνουν κέρδος στόν ποιητή 750 φράγκων.

Αμέωνας δέ τη δεύτερη διά μέ τρομάζει, ένα ινδικό σάλι γιά την 'Αντέλλα! Τέλος ηδεσε από λά αυτά διαστήρος μπαταγάς τής 'Αντέλλας έδοσε την άδεια του γάμου. Παντρεύτηκαν στις 12 Οκτωβρίου τό 1822. Από τής έποχης πλέον αντής διόγκω Ούγκω άρχισε νά γενέται έδυσες. 'Η Αντέλλα Φουσέ είχε δίκτυο δειχνοντας ώς όπου πέθενται με την ίδια τρυφερότητα δην δναν ήταν 17 χρονών. Συμφιέστηκε τις πίκρες τα πλούτη, τη δόξα και τις έξορεις μαζί του. Έγγνωσε μαζί όλες τις γλυκές και τις πίκρες τής ζωής. 'Ο Ούγκω γρύζει κάπου την σχέση με την 'Αντέλλα.

— «Τι εντυχία! ω! Θεέ μου, τι εντυχία που μου έδωσες!...»

— Υστερεά απ' ολες τις πίκρες πουν της έδωσες ή ζωή της στό τέλος υπήρχε επιεικής για την 'Αντέλλα Ούγκω. 'Εξησε ήσυχη κι' εντυχημένα...

Απέναντες δέ στας Βρυξέλλας τόν Αύγουστο τού 1868. 'Ο Ούγκω ήταν έξοριστος τήν έποχη αυτή και συνδέσεται τό φέρετρο τής άγαμημένης του συζύγου ώς τά σύνορα μόνον της Γαλλίας. 'Η Αντέλλα έταφη στό κοιμητήριο του Βλεξέλ, πλάι στο τάφο τής κόρος της.

Ο Παύλος Μερζ γράφει γι' αυτήν, δι' έφθανε το μεγαλειό του άνδρός της με την καλούσην τής ψυχῆς της. Κι' αντόν είνε άλλη θεία. Συγχρόνως δέν τα έλαττωματα τού μεγάλου ποιητή, άκομα και τις άπιστεις του! Ποτέ κανείς δέν την άκουσε νά παραπονεθή. Μιά μεγάλη ψυχή είχε γενή ή σύντροφος ένος μεγάλου πνεύματος. 'Ο Β. Ούγκω τής είχε πει κάποτε: — 'Ο θάνατος θά σ' ενκολύνη νά ξανάθρης τά φτερά σου. Είσαι άγνελος!...»

Δ. Β. Πελμύρχς

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

· Ιδού πόσον έζησαν οι διασημότεροι τών μουσικοδιδασκάλων.

· Ο Γράσερ άπέβανεν εις ήλικιαν 96 έτών. 'Ο Διμήτρης εις ήλικιαν 90. 'Ο Μονσίνης 88. 'Ο Κορμάτης 84. 'Ο Ξερούβην 81. 'Ο Χάιδης 77. 'Ο Σπανίτηνς 77. 'Ο Πασσιέλλος 73. 'Ο Πικλίνης 72. 'Ο Γρατόνης 72. 'Ο Μπάχ 65. 'Ο Αλέσην 63. 'Ο Μποναλδέ 59. 'Ο Μπετόβεν 57. 'Ο Δολαϊάτης 56. 'Ο Λουκάς 54. 'Ο Μαζούλης 52. 'Ο Άδαμης 52. 'Ο Δοντής 50. 'Ο Τσιμαρόζης 47. 'Ο Νικολάης 43. 'Ο Μένδελσον 38. 'Ο Μόζαρτ 35. 'Ο Μπελίνης 33. 'Ο Σούμπερτ 31. 'Ο Περγολέζης 26.

* *

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

· Έξακολουθούν άδροις αι έγγραφαι τών θαυμαστῶν του Μπουκέτου. Ούτω κατ' αὐτάς ένεγράφησαν και άνανεώσαν τάς έγγραφάς των οι κάτω:

· Γ. Μπερδούνοντας, Γ. Διμάρης, Α. Βαρδαλής, Θ. Γαννούσης, Ν. Μαρασδήμος, Ελπίς Κατερίνη, Α. Ιωκωνίδης, Θ. Κορούσικας, Νίκη Πρωτογένειον, Δημ. Πανιώνης, Ζ. Ζωνέτης, Χρ. Μέτας, Ελένης Ιωσηφίδη, Βασιλίας Κατσούλον, Κούλα Βασιλείου, Αριστος Βλαδιμήρου, Γ. Αντ. Καλαζήτης, Ελένητος Ραφτοκούνον, Χρ. Διακούλης, Γ. Αρχοντάκης, Γ. Κατσαρός.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ",

(Νεώτερον ποίημα, μη συμπειριφθεν στήν συλλογή τού ποιητού 'Σκακες'.)

Τήν ώδ' αύτή, πού γέρουνται και οειδύνται σαν καλάμια Άπο την μπόρα τοῦ κακιώντων οι άντες του στο λιμάνι, 'Οποιù τὸ κῦμα δινόγεται, θαρρεῖς, ως τὰ θαλάσσα Και πάει ψηλά κι' ως την πορφή τοῦ βράχου απάνω φτάνει.

Τήν ώδα σπουντερίματα και καταστούν κομμάτια Πλέοντας μοάχα, μα πάντε δὲ φάνεται και φλόκος, 'Εσχατί ταντή αύτηνσι πουν τὰ θλιβεά σου πατάσσα Θολά, καθώς η θάλασσα πούν τή χενταρίδη σορθεί.

"Όλοι τους κι' δλα κούβορται κι' άράζονται νά σωθούντε Κι' άπλα τὰ γούνια τὰ παλιά, μοράτα νοσταλγία, 'Εκείνα ταξιδεύοντε γιά νάρθονται νά με βρούντε Κει πούμαι μόνος· 'Εγώ κι' η Τρικυρία...

Δάκρυρας Πορφύρα

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

(Έγοράτη δασφαλός διπως σατυρίσι ποιητών του 'Αριστ. Βαλαωρ'

Πάροι δύο σύγνεφα: μιά λίτρο 'άγρεα·

Δρούσας δύο γάνα και μιά φλόγα·

Τρεις τόνων Πίνδο· τέσσαρος χόν·

Μία λίτρα' άνασσοι και ένα άρδον,

Δεκάτης τέσσαρος δάφνες, μυρτούλες·

Ράσσα· ξεσκόλιδα· γύψοφας· αγιούλια·

Πέντη· έξη οήμαρτα· γιλάν· γιλάν καμπύδα·

Χιλιάδα κάματα· 'Ολυμπο και 'Οσσα·

Κρεμπούλα· γαύματα· σάτιαν κονφάμα·

Άστροπελέκα· συλλόντας και γάμα·

'Έρα ξεφέρειν δύο πήγες ράμα·

Καμπύδα δάκνων μέσα σε γάμμα·

Λαγάνια· λάπατα και κανκαλίδες·

Περικοπλάδες και τουνευσούμιδες·

Άνδρας όγρα· σκλήρας σκούλικα·

Βροτές· βονιάδες· δόδα και φίκια·

'Άπιο κλουσούντα· δέκα φλοκάτες·

Άνω παμπαύνη· μάτια πινάτας·

Μά νυχτερίδα· μία γελάνα·

Νεύνωφην άνοικοι, ποεστό κειμώνα·

Βλαστήμες άπεισος· σάρκα καμπύδη

Και τενροδούλιοντα χορτάρη δοσε·

Άχιδες· σάρβαντα και έγα πλάγια·

'Έρα βονύκολα· μία κονιοράβια·

'Έραν 'Αλιπάρασα· καντάρι τοπλά·

Σε μά θεόχιτηρη οἵτε· τά παδέλα·

Τοτσάρα, κονόταλο οἵτε νεούτι·

Βενούσιας γέννημα... ή και πάλι αντίλακι·

Πέντε· άνασσελα και πιθών τα

Στά έργα στήθια σου, και βάστα τα·

Φίσσος, φίσσος· τά σα οιδικά σου

Καπίνιαν άναυτο, ποιητικό·

Κένωτο, κένωτο· ζετό - ζετό

'Στι· άλαβαστρινο οκοντέλι ή πιάτο...

Και πές τον κόσμον· 'Κοπιάσε, φάτο·.

Παναγία της Παι

ΦΩΤΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ

· Αύσε μοι, 'Αλη, τά οιδεα, κι' άπλαχομαι τά κλινη

τό Σούλι τ' άνυπταγο τά κάστρα τά συν δώση·

τ' άγαπαντος μοναδίαν· στήν φιλαγή μου, ας μείνη,

κι' άν λειγη, μέ το αιμά του τόρ φόρος ας πλεωρώ·

Πλανεύεις ο Φάτος τόρ 'Αλη, τ' άντηκο του αφίνει,

και τρέγει φιλεπόλικης τούς άδελφοις τά ένωση·

τούς πολεμόσους προσκαλεῖ, κάθε άνγονα σφήνης, και τής πατρίδος τόν έλθοδο φραγίτης· νά κερανώσω.

· Χίλιας φορες θάσ θέ σε άπατω, παρά νά πέση δούλη

σ' έτη νήσων του ή πατρίδα μονώ τώρα νά ίδης πως ξέρεις

μέ τ' άμαυτα σου. Τόρανε, νά πολεμάτι τό Σούλι.

Κι' άν μοι οκοντώσης τό παιδι, δέν είναι μηρ' δ ποτώς

Τζαβέλας, μηρ' διστερος, πού τήν ζωή ποσαφέσσει

τότ έθνος διλοκαντύωμα· μήτε δικλάγη ό Φάτος. · Γ. Μερτι

